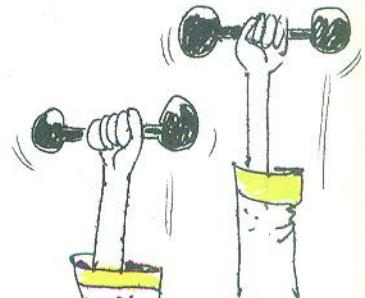
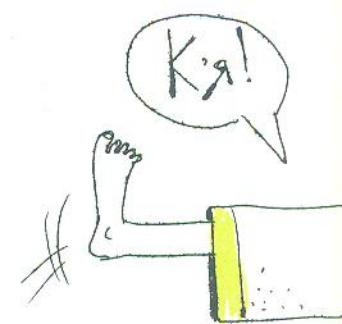


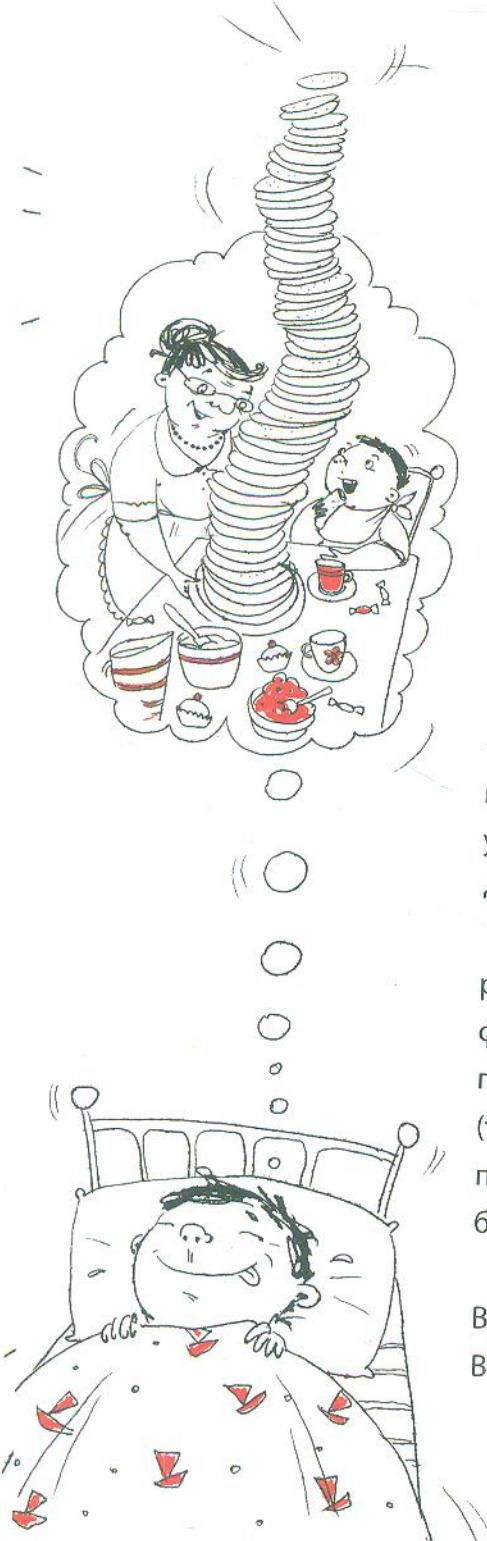
Привіт! Знайомтеся. Це бабуся Оля. Бачите, яка вона товстенька? Бабуся Оля вважає, що всі на світі повинні бути кругленькі, як вона. Ця бабуся дуже любить готувати їсти й годувати всіх, хто ненароком забреде на її кухню. І скажу я вам, що вирватися від неї не так уж і просто! Поки не з'їсте мисочки борщу, а потім тарілочки кашки з м'ясцем, доки не скуштуєте холодчику, п'яти голубчиків завбільшкі з долоню, сирничків зі сметанкою штук так з десять, а потім не зайдете все половинкою тортика й не зап'єте трьома скляночками молочка, то, якщо ви ще не луснули, аж отоді можете проситися вийти з-за столу. Отака от бабуся Олюня, а точніше, **Баболюня**. Так її онучка кличе.

Оце бабуся Галя. Вона палка прихильниця здорового способу життя. Бабуся Галя цілісінськими днями практикує йогу, сидить у позі лотоса й медитує, а ще вона захоплюється східними бойовими мистецтвами. Якщо бабуся Галя вам зустрінеться, то замість «Добрий день!» вона запитає: «А спортом ви сьогодні

займалися?» — і нічого такого особливого не робитиме, лише змусить вас тридцять разів присісти, сорок разів відтиснутися від підлоги, разів сімдесят покачати прес, а потім трішки затримати дихання, усього на півдня. На останок вона прочитає вам коротесеньку двогодинну лекцію про користь чистої води та правильного харчування. Ви ж повинні слухати її і весь час усміхатися, бо гарний настрій — це запорука здоров'я. Якщо ж раптом ви не всміхаєтесь, то бабуся Галя примусить вас зробити все спочатку: усього тридцять разів присісти, сорок разів відтиснутися від підлоги, разів сімдесят покачати прес, а потім спробувати не дихати хвилин триста. Отака перед вами бабуся, яку всі кличуть просто *Галюся*, ніби ніяка вона не бабуся.

Правду кажучи, ця розповідь не про Баболюні і не про Галюсю. Не зовсім про них. І головними героями будуть не вони. То при чому тут ці бабусі? І чому про них написано? А тому, що головні герої цієї книжки — Василинка, онука Баболюні, та Любомирчик, онук Галюсі — **Ще сітлять**. Ще сопуту кожен у своєму ліжку, кожен у своїй квартирі, бо Василинка та Любомирчик живуть на одному поверсі одного будинку й не просто сусіди, і не просто однокласники,





а вони ще й друзі-нерозлийвода. Так отож іще ранок, і поки вони дають хропака (чуєте? «Віч-віч-хрюк, Хр-Хр-пшук», — це їхні носи так співають), то відбувати за своїх онуків змушені були їхні бабусі. Ось чому ми познайомилися спочатку з ними.

Ну нічого, зараз ми розбудимо тих соньків.
 — Агов! Агов! Василинко! Любомирчику!
 Аго-о-ов! Аго-го-го-гов! Агогулечки!
 Агу-гу! Ей! Егей! Е-ге-ге-ге-гей! Та вставайте ж ви! На вас люди чекають! Он дивіться, узяли книжку, почитати про вас хочуть, а ви хропете. Пі-і-і-і-дйом! Стенд ап! Гутен мортен!
 Хенде хох!... Гм. Нічого не допомагає. Хоч би муркнули. А знаю, знаю, що треба зробити! Треба увімкнути будильник. Дз-з-з-зінь-зінь-зінь!
 Дзі-і-і-і-ілінь-лінь-лінь!

Любомирчик схопився, ще очей не розплюшив, сонною рукою намацав шкільну форму й став її на себе натягати. Стоїть, похитуючись, сон додивляється. Василинка (та й не думала хапатися) тільки смачно поплямкала губами, перевернулася на другий бік і заусміхалася так хитро-хитро:

— І не подумаю вставати! — промурмотіла Василинка. — Сьогодні ж субота, забули? Вихідний! До школи йти **Не треба!** Не встану!

— Стоп! Сьогодні ж **вихідний!** — і собі промовив Любомирчик, розплющивши очі у своїй кімнаті. — До школи йти не треба!

Він похапцем стягнув із себе одяг, пірнув у ліжко, замотався з головою в ковдру, сподіваючись упіймати за хвоста свій сон.

А снилося їм от що. Василинці — що вона онука не Баболюні, а Галюсі, і разом із Галюсою Василинка в спортзалі кричить: «К'я!». Це вони на секцію карате прийшли. І Галюся урочисто вручає Василинці чорний пояс. Любомирчикові снилося, що він онук не Галюсі, а Баболюні, і що вони з Баболюнею сидять за столом і п'ють запашний чай з медом, а перед ними **Маленький-премаленький** стосик (аж до стелі) гарячих млинців.

Знаєте, чому їм таке уві сні привиділося? Та тому, що нишком від усіх ці двоє так і мріяли **помінятися бабусями!** Не уві сні помінятися, а насправжки!

Пропоную познайомитися з цими соньками більче, і ви самі все зрозумієте.

Почнімо з Василинки. Друзі її називають Вася. Тільки **Не він** — Вася, а **вона** — Вася. Вона тоненька, як билинка, і ніколи не хоче їсти. У неї хвилясте біляве волосся й великі блакитні очі. Василинка-Вася, як і Галюся,

